

9. Mosondz, S. (2012). *Administrative and legal principles of state policy in the field of science in Ukraine*. Kyiv [in Ukrainian].
10. Stetsenko, S. (2007). *Administrative law of Ukraine*. K.: Attica [in Ukrainian].
11. *Model Law on the Status of Scientist and Researcher* (2008, November 25). Adopted at the thirty-first plenary session of the Interparliamentary Assembly of the CIS member states. Resolution № 31-14, dated 25.11.2008. Retrieved from: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/997_k78#Text [in Russian].
12. Law of Ukraine on the scientific and scientific-technical activity № 848-VIII (2015, November 26). *Vidomosti Verkhovnoyi Rady Ukrayiny* № 3 dated 2016, p. 25 [in Ukrainian].
13. Law of Ukraine on the state regulation of activities in the field of technology transfer № 143-V (2006, September 14). *Vidomosti Verkhovnoyi Rady Ukrayiny* № 45 dated 2006, p. 434 [in Ukrainian].
14. Law of Ukraine on the innovation activity № 40-IV (2002, July 4). *Vidomosti Verkhovnoyi Rady Ukrayiny* № 36 dated 2002, p. 266 [in Ukrainian].
15. Gibson, D. (1999). *Technology transfer between market participants*. Technology transfer and effective implementation of innovations. N. Fonshtein (Ed.), M.: ANKh [in Russian].
16. Skorodumov, A. (2005). *Institutional bases of international technology transfer*. M. [in Russian].
17. *The Council for Scientific and Industrial Research*. Retrieved from: <https://www.csir.co.za/> [in English].
18. Pohribnyi, D. (2013). Economic and legal regulation of relations in the field of technology transfer. *Law and innovation*, 4, 27–41 [in Ukrainian].
19. Solovëva, Yu. (2016). *The mechanism of technology transfer in the innovative economy*. M.: RUDN [in Russian].
20. Schumpeter, I. (1961). *Konjunkturzyklen*. Gottingen. [in German].
21. Zynchenko, S. & Kolesnyk, H. (2011). *Commercial law*. Moscow [in Russian].
22. Ignatova, T. (2007). Forms of state regulation of innovation in the field of entrepreneurship. *State and Municipal Administration: Scientific Notes of SKAGS*, 1, 116-129 [in Russian].
23. Kostenko, V. (2012). The concept of «innovation», «innovative activity» in Russian legislation. *North Caucasian legal bulletin*, 1, 85-89 [in Russian].

Стаття надійшла до редакції: 5.06.2020

УДК 342.924:347.9

DOI: 10.36550/2522-9230-2020-1-9-97-102

Окопник Олена Миколаївна,
кандидат юридичних наук, доцент
доцент кафедри галузевого права та правоохоронної діяльності
Центральноукраїнського державного педагогічного
університету імені Володимира Винниченка
e-mail: olenaokopnik@gmail.com
<https://orcid.org/0000-0003-0598-0557>

Кобзаренко Максим Олексійович,
аспірант кафедри державно-правових дисциплін
та адміністративного права
Центральноукраїнського державного педагогічного
університету імені Володимира Винниченка
e-mail: maksko@ukr.net
<https://orcid.org/0000-0002-7514-8785>

МОНІТОРИНГ СУДОВИХ РІШЕНЬ ЯК ІНСТРУМЕНТ ОТРИМАННЯ ВІДОМОСТЕЙ, ЩО Є ПІДСТАВОЮ ПРЕДСТАВНИЦТВА ПРОКУРОРОМ ІНТЕРЕСІВ ДЕРЖАВИ В СУДІ

Діяльність органів прокуратури України ґрунтується на засадах законності. Інструментарій, якій використовує в своїй роботі прокурор повинен бути нормативно визначений та законодавчо закріплений. Незабезпечення вказаних умов може призвести до неоднакових трактувань дій прокурорів як правниками загалом, так і безпосередньо судами при ухваленні рішень. З судової практики і відомчих нормативних актів вбачається, що прокурори використовують в роботі такий інструмент як «моніторинг судових рішень», визначення поняття якого законодавчо не закріплено. Відтак, у статті проаналізовано проблематику використання прокурорами такого інструменту, як моніторинг судових рішень. Зокрема,

визначено зв'язок між поняттям «моніторинг прокурором судових рішень» та такими основоположними засадами різних форм судочинства, як гласність судового процесу та відкритість інформації щодо справи. Вказано на необхідність розкриття змісту поняття «моніторинг прокурором судових рішень». Зазначено про необхідність визначення даного поняття саме як інструменту діяльності прокурора, та відмежування його від поняття «підстав представництва прокурором інтересів держави в суді». Наголошено на доцільності нормативного закріплення поняття «моніторинг прокурором судових рішень». На базі досліджень вітчизняних науковців надано авторське визначення поняття «моніторинг прокурором судових рішень». За результатами аналізу зафіксовано джерело моніторингу судових рішень. З'ясовано мету проведення моніторингу судових рішень. Сформовано уявлення про необхідність забезпечення прокурором періодичності моніторингу. Виокремлено результати використання прокурором моніторингу судових рішень. Встановлено зв'язок між використанням даного поняття, та реалізацією прокурором повноважень щодо представництва інтересів держави в суді.

Формулювання відповідного поняття «моніторинг прокурором судових рішень» надає законодавцю можливість його використання при внесенні доповнень у чинні нормативно-правові акти, що регулюють діяльність прокурора, а також може бути використане при удосконаленні підвідомчих нормативних актів.

Ключові слова: органи прокуратури України, адміністративний процес, захист інтересів держави, представництво, моніторинг прокурором судових рішень.

Okopnik^o., Kobzarenko^oM. MONITORING COURT DECISIONS AS A TOOL FOR OBTAINING INFORMATION, WHICH IS THE BASIS OF REPRESENTATION BY THE PUBLIC PROSECUTOR OF STATE INTERESTS IN COURT

The activity of the prosecutor's office of Ukraine is based on the principles of legality. The tools used by the prosecutor in his work must be normatively defined and enshrined in law. Failure to comply with these conditions may lead to different interpretations of the actions of prosecutors both by lawyers in general and directly by the courts in making decisions. Judicial practice and departmental regulations show that prosecutors use a tool such as "monitoring of court decisions", the definition of which is not enshrined in law. Therefore, the article analyzes the issue of prosecutors' use of such a tool as monitoring court decisions. In particular, the connection between the concept of "monitoring of court decisions by the prosecutor" and such fundamental principles of various forms of proceedings as publicity of the trial and openness of information about the case. The need to disclose the content of the concept of "monitoring of court decisions by the prosecutor" is pointed out. It is noted about the need to define this concept as a tool of the prosecutor, and to distinguish it from the concept of "grounds for representation by the prosecutor of the interests of the state in court." Emphasis is placed on the expediency of normative consolidation of the concept of "monitoring of court decisions by the prosecutor". On the basis of researches of domestic scientists, the author's definition of the concept "monitoring by the prosecutor of court decisions" is given. According to the results of the analysis, the source of monitoring court decisions was recorded. The purpose of monitoring court decisions has been clarified. There is an idea of the need for the prosecutor to ensure the frequency of monitoring. The results of the prosecutor's use of monitoring court decisions are highlighted. The connection between the use of this concept and the exercise of the prosecutor's powers to represent the interests of the state in court has been established.

The wording of the relevant concept of "monitoring of court decisions by the prosecutor" gives the legislator the opportunity to use it when making amendments to existing regulations governing the activities of the prosecutor, and can also be used to improve subordinate regulations.

Key words: the prosecutor's office of Ukraine, administrative process, protection of state interests, representative office, monitoring by the prosecutor of court decisions.

Постановка проблеми. Принцип законності, як один з основних постулатів системи права, у тому числі передбачає законодавче закріплення інструментарію, що використовується органами публічної влади. Однак в даний момент, визначення такого інструменту роботи прокурора, як моніторинг судових рішень, законодавчо не закріплене навіть на рівні підзаконних нормативно-правових актів, а містить лише посилання на нього. Наслідком не визначення такого поняття є неоднозначність судової практики, формалізм судових рішень, постановлених не на користь прокурорів.

Аналіз основних досліджень та публікацій. Питання, пов'язані із здійсненням прокурором моніторингу судових рішень досліджувались українськими вченими. Означене питання висвітлювали О. Говоруха, О. Р. Севрук та Н. П. Чайковська. Однак, визначення поняття моніторингу прокурором судових рішень потребує більш конкретного тлумачення та додаткового аналізу.

Мета статті – обґрунтувати доцільність нормативного закріплення поняття «моніторинг судових рішень прокурором» на законодавчому рівні, у тому числі й підзаконних нормативно-правових актах.

Виклад основного матеріалу дослідження. Дослідження проблематики законодавчого визначення поняття «моніторингу судових рішень прокурором» необхідно розпочати з аналізу засад судового процесу, учасником якого і є у деяких випадках прокурор.

Вочевидь, зрозуміло, що прокурор в своїй роботі в тому числі залежний від дотримання судом засад гласності судового процесу та відкритості інформації щодо справи. Адже реалізувати повноваження щодо вступу за власною ініціативою у справу, провадження в якій відкрито за позовом іншої особи, до початку розгляду справи по суті, а також подання апеляційної, касаційної скарги, заяви про перегляд судового рішення за нововиявленими або виключними обставинами без ознайомлення з вже наявними судовими рішеннями неможливо.

Аналогічною виводку можна дійти аналізуючи положення ст. 23 Закону України «Про прокуратуру». Зокрема, згідно вказаної норми, прокурор під час здійснення представництва інтересів громадян і держави в суді має право на вступ у справу, порушену за позовом іншої особи, ініціювання

перегляду судових рішень, у тому числі у справі, порушеній за позовом іншої особи [11, с.12].

Водночас, основоположними засадами адміністративного судочинства є гласність і відкритість судового процесу. Зміст вказаних засад розкрито в статтях 10 – 11 Кодексу адміністративного судочинства України (далі по тексту – КАС України) [9, с.446].

Аналогічні положення щодо засад гласності та відкритості судового процесу містяться у Цивільному процесуальному кодексі України (статті 7, 8) (далі по тексту – ЦПК України) [12, с.492], а також Господарському процесуальному кодексі України (статті 8, 9) (далі по тексту – ГПК України) [8, с.56].

Дотримання засади гласності, відповідно до ст. 10 КАС України, передбачає прилюдне оголошення судового рішення, що ухвалене у відкритому судовому засіданні, з дотриманням порядку, встановленого цим кодексом. Якщо судові рішення оголошуються прилюдно, учасники справи, інші особи, присутні у залі судового засідання, представники засобів масової інформації можуть проводити в залі судового засідання фотозйомку, відеозапис, транслявання проголошення рішення по радіо і телебаченню, в мережі Інтернет.

У свою чергу, засада відкритості інформації щодо справи визначена в статті 10 КАС України. Відповідно до її змісту, ніхто не може бути позбавлений права на інформацію про дату, час і місце розгляду своєї справи або обмежений у праві отримання в суді усної або письмової інформації про результати розгляду його судової справи. Будь-яка особа, яка не є учасником справи, має право на доступ до судових рішень у порядку, встановленому законом.

Із засадами гласності та відкритості інформації щодо справи, кореспондуються положення ч. 3 ст. 53 КАС України, згідно якої прокурор в тому числі вступає за своєю ініціативою у справу, провадження в якій відкрито за позовом іншої особи, до початку розгляду справи по суті, подає апеляційну, касаційну скаргу, заяву про перегляд судового рішення за нововиявленими або виключними обставинами. За таких обставин, прокурор в ряді випадків уповноважений на вчинення процесуальних дій лише після вивчення судових рішень або матеріалів проваджень, тобто за умов використання такого інструменту, як «моніторинг судових рішень».

Посилання на використання прокурором моніторингу судових рішень як інструменту, без визначення самого поняття, міститься у підзаконному нормативно-правовому акті, що регулює діяльність органів прокуратури у сфері представництва. Так, в п. 8.3 Наказу Генерального прокурора № 186 від 21.09.2018 «Про організацію діяльності прокурорів щодо представництва інтересів держави в суді та при виконанні судових рішень» (далі по тексту – Наказ), визначено обов'язок працівників прокуратури постійно здійснювати моніторинг судових рішень, розміщених в Єдиному державному реєстрі судових рішень, зокрема тих, що зачіпають інтереси держави та постановлені без участі прокурора. Моніторинг має здійснюватись з метою забезпечення реагування на незаконні судові рішення, у тому числі шляхом вступу у справу [10].

Непряме посилання на здійснення прокурором моніторингу судових рішень міститься і у п. 10 Наказу. Так, у випадках перебування у провадженні судів інших справ, результати розгляду яких можуть вплинути на вирішення справи за участю прокурора, останній повинен забезпечити контроль за їх рухом. За наявності підстав вживати або ініціювати вжиття відповідних заходів представницького характеру. Крім того, у Наказі визначено базу документів Єдиного державного реєстру судових рішень як безпосереднє джерело отримання прокурором відомостей щодо наявності підстав для застосування представницьких повноважень (п. 4 Наказу).

Внаслідок не визначення поняття «моніторингу прокурором судових рішень», може скластись хибне уявлення, що останній є не інструментом, а підставою для вжиття заходів прокурором заходів представницького характеру на захист інтересів держави. Але це прямо суперечитиме чинному законодавству, оскільки згідно ст. 23 Закону України «Про прокуратуру», виключною підставою для вжиття прокурором заходів представницького характеру є порушення або загроза порушення інтересів держави, якщо захист цих інтересів не здійснюватиме або неналежним чином здійснить орган державної влади, орган місцевого самоврядування чи інший суб'єкт владних повноважень, до компетенції якого віднесені відповідні повноваження, а також у разі відсутності такого органу. Отже, моніторинг судових рішень прокурором є виключно інструментом виявлення порушення або загрози порушення інтересів держави.

Проблематику використання та надання визначення поняття «моніторинг судових рішень прокурором» неодноразово окреслювали вітчизняні науковці. Щодо важливості застосування цього інструменту в прокурорській діяльності висловлювалась О. Говоруха в статті «Моніторинг судових рішень прокурором при здійсненні представницької діяльності як важливий компонент ефективного правосуддя» [4, с. 56-59]. Крім того, проблематику застосування прокурором моніторингу судових рішень окреслено О. Р.Севрук та Н. П.Чайковською у підручнику «Представництво прокурором інтересів держави в суді» [5, с. 53-58]. Зокрема, останніми вказано на необхідність доручення проведення моніторингу судових рішень найбільш досвідченим працівникам органів прокуратури, які б мали належний фаховий рівень, практичний досвід та здатність самостійно проаналізувати та дати оцінку законності судового рішення. Відзначено також фактор систематичності у здійсненні та своєчасності реалізації результатів моніторингу судових рішень з огляду на обмеження, встановлені процесуальними законами щодо строків оскарження рішень судів.

Визначення поняття «моніторингу прокурором судових рішень» вітчизняними науковцями не

надавалось. Задля його визначення необхідно звернутись до поняття «моніторинг». Його визначення знаходимо в Глосарії економічних термінів. Моніторинг представлено як систему постійних спостережень, оцінки та прогнозу змін стану будь-якого технічного, природного, соціального та інших об'єктів. В рамках системи спостереження відбувається оцінка, контроль об'єкта, управління станом об'єкта залежно від впливу певних факторів [7].

Найбільш широко поняття «моніторинг» розкрито в юридичній енциклопедії за редакцією Ю. С. Шемшученко, згідно якої, моніторинг це регулярне спостереження за станом природних, технічних і соціальних процесів з метою їх оцінки, контролю та прогнозування. Здійснюється за допомогою електронних та інших технічних засобів з наземних, морських і космічних станцій. Розрізняють глобальний, регіональний і локальний рівні моніторингу. Найпоширеніші системи моніторингу: за станом навколишнього, природного середовища, громадської думки з певних питань, злочинності. Порядок проведення моніторингу регулюється відповідними правилами. Інформація, отримана за його допомогою, кладеться в основу рішень, що приймаються державними органами, політичними партіями, громад. організаціями тощо [13].

За наведеними визначеннями, можна дійти до висновку, що «моніторинг» відноситься до систематичного (постійного/регулярного) процесу спостереження за явищами або речами, з метою узагальнення або виокремлення певних їх сутнісних ознак, особливостей, тенденцій розвитку тощо.

Задля розуміння зв'язку між поняттями «моніторинг» та «моніторинг прокурором судових рішень», необхідно з'ясувати на що саме спрямований процес спостереження, чим є об'єкт дослідження.

Вітчизняні науковці, які досліджують сферу державного управління, різновекторно визначають об'єкти дослідження моніторингу. Так, М. А. Ажажа розглядає моніторинг як інструмент забезпечення якості державних та муніципальних послуг, вказуючи при цьому, що він є невід'ємною частиною управлінського циклу [1, с. 270]. Тобто, об'єктом дослідження в даному випадку виступає якість послуг, що надаються органами влади. У подібному руслі моніторинг розглядає і О. Поляк, який визначає його як інструмент якості управління органами місцевого самоврядування [6].

Якщо зазначені вище науковці оперують моніторингом, як інструментом, спрямованим на надання оцінки діям владних структур, то І. Валентюк оперує вказаним поняттям, як інструментом на який спираються владні структури при вибудовуванні власної роботи, її прогнозуванні та розробці планів та перспектив в роботі органу управління [2]. Схожої позиції дотримується С. Вировий, виділяючи таке поняття як соціально-політичний моніторинг, що є складовою інформаційно-аналітичного забезпечення публічного урядування [3, с. 72].

Водночас, із самого поняття «моніторинг прокурором судових рішень» стає зрозумілим, що процес спостереження в даному випадку спрямований назовні, тобто на вивчення та надання оцінки рішеннями, які не приймаються прокурором, а є результатом розгляду судами справ без його участі.

За таких обставин, поняття «моніторинг прокурором судових рішень» можна визначити як процес безперервного/регулярного вивчення прокурором судових рішень, які зачіпають інтереси держави, та якими порушуються або виникає загроза порушення інтересів держави, якщо захист цих інтересів не здійснюватиме або неналежним чином здійснить орган державної влади, орган місцевого самоврядування чи інший суб'єкт владних повноважень, до компетенції якого віднесені відповідні повноваження, а також у разі відсутності такого органу, якщо такі рішення постановлені не за позовами/скаргами/заявами прокурора.

Результатом моніторингу прокурором судових рішень, у разі встановлення відповідних підстав, може стати:

- апеляційна або касаційна скарга на прийняте судове рішення;
- заява про перегляд судового рішення за нововиявленими або виключними обставинами;
- рішення про вступ прокурора в розгляд адміністративної, цивільної або господарської справи;
- отримання інформації про розгляд судами інших справ, результати розгляду яких можуть вплинути

на вирішення справи за участю прокурора.

З викладеного вище можна зробити висновок, що моніторинг прокурором судових рішень стосується лише тих судових справ, де прокурор ще не є стороною або учасником провадження. Було б помилкою вважати процес вивчення судових рішень у справах, розпочатих за позовом або заявою прокурора моніторингом судових рішень. Крім того, регламентації у Наказі Генерального прокурора №186 від 21.09.2018 «Про організацію діяльності прокурорів щодо представництва інтересів держави в суді та при виконанні судових рішень» підлягає порядок та строки проведення моніторингу прокурором судових рішень, періодичності такого моніторингу. Оскільки періодичність проведення моніторингу є однією з головних умов його дієвості, в тому числі з метою уникнення пропуску присічних строків оскарження судових рішень. Як приклад, відповідно до ст. 299 КАС України, незалежно від поважності причин пропуску строку на апеляційне оскарження суд апеляційної інстанції відмовляє у відкритті апеляційного провадження у разі, якщо апеляційна скарга прокурора подана після спливу одного року з дня складення повного тексту рішення. Аналогічною є позиція законодавця щодо касаційного оскарження судових рішень. За таких обставин, при не здійсненні прокурором моніторингу судових рішень з визначеною періодичністю, буде втрачено його суть як безперервного/регулярного процесу та не буде досягнуто його мети – оскарження незаконного рішення, що зачіпає інтереси держави.

Висновки. Визначення поняття моніторингу прокурором судових рішень потребує нормативного закріплення, у тому числі на рівні підзаконних нормативних актів на кшталт наказу Генерального прокурора, що дасть можливість однозначного його трактування як працівниками прокуратури, судами, так і іншими зацікавленими особами.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ:

1. Ажажа М. А. Моніторинг як інструмент забезпечення якості державних та муніципальних послуг. *Гуманітарний вісник ЗДА*. 2012. №50. С. 270. URL: http://www.zgia.zp.ua/gazeta/visnik_50_270.pdf
2. Валентюк І. Поняття та сутність моніторингу в системі регіонального управління. URL: <http://visnyk.academy.gov.ua/wp-content/uploads/2013/11/2010-1-21.pdf>
3. Вировий С. Соціально-політичний моніторинг як складова інформаційно-аналітичного забезпечення публічного урядування. *Державне управління та самоврядування*. 2014. Вип. 2 (21). С. 72. URL: [http://www.dridu.dp.ua/vidavnistvo/2014/2014_02\(21\)/10.pdf](http://www.dridu.dp.ua/vidavnistvo/2014/2014_02(21)/10.pdf)
4. Говоруха О. Моніторинг судових рішень прокурором при здійсненні представницької діяльності як важливий компонент ефективного правосуддя. *Вісник прокуратури*. 2017. №4. С. 56-59.
5. Севрук О. Р. та Чайковська Н. П. Організація роботи прокуратури з представництва інтересів держави в суді. Підручник за редакцією І. М. Козьякова та Л. С. Нецької. Представництво прокурором інтересів держави в суді. К. 2018. С. 53-58. URL: http://napu.com.ua/book/necka-predstavn_derzavy_mod_.pdf
6. Поляк О. Моніторинг як інструмент якості управління органами місцевого самоврядування. *Демократичне врядування*. 2008. № 2. URL: http://lvivacademy.com/vidavnistvo_1/visnik2/fail/Poljak.pdf
7. Глосарій економічних термінів. URL: https://www.vostok.dp.ua/ukr/infa1/glossary/gl_monitoring/
8. Господарський процесуальний кодекс України: Кодекс України від 06.11.1991 р. № 1798-XII. *Відомості Верховної Ради України*. 1992. № 6. Ст. 56
9. Кодекс адміністративного судочинства України: Кодекс України від 06.07.2005 р. № 2747-IV. *Відомості Верховної Ради України*. 2005. №35–36, № 37. Ст. 446.
10. Про організацію діяльності прокурорів щодо представництва інтересів держави в суді та при виконанні судових рішень: Наказ Генерального прокурора України № 186 від 21.09.2018 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0186900-18>
11. Про прокуратуру: Закон України від 14.10.2014 р. № 1697-VII. *Відомості Верховної Ради України*. 2015. № 2-3. С. 12.
12. Цивільний процесуальний кодекс України: Кодекс України від 18.03.2004 р. № 1618-IV. *Відомості Верховної Ради України*. 2004. №40–41. С. 492
13. Юридична енциклопедія: у 6 т. / ред. кол. Ю. С. Шемшученко. К.: Українська енциклопедія ім. М. П. Бажана, 2001. Т. 3 : К–М. 792 с.

REFERENCES:

1. Azhazha, M. A. (2012). Monitoring as a tool for quality assurance of state and municipal services. *Humanitarnyi visnyk ZDIA*, 50, 270. Retrieved from: http://www.zgia.zp.ua/gazeta/visnik_50_270.pdf [in Ukrainian].
2. Valentiuk, I. (2010). The concept and essence of monitoring in the system of regional management. Retrieved from: <http://visnyk.academy.gov.ua/wp-content/uploads/2013/11/2010-1-21.pdf> [in Ukrainian].
3. Vyrovyyi, S. (2014). Socio-political monitoring as a component of information and analytical support of public administration. *Derzhavne upravlinnia ta samovriadvannia*, 2 (21), 72. Retrieved from: [http://www.dridu.dp.ua/vidavnistvo/2014/2014_02\(21\)/10.pdf](http://www.dridu.dp.ua/vidavnistvo/2014/2014_02(21)/10.pdf) [in Ukrainian].
4. Hovorukha, O. (2017). Monitoring of court decisions by the prosecutor's office as an important component of effective justice. *Visnyk prokuratury*, 4, 56-59. [in Ukrainian].
5. Sevruk, O. R., & Chaikovska, N. P. (2018). Organization of the work of the prosecutor's office to represent the interests of the state in court. °Kozjakova, I. M., & °Netskoj, L. S. (Eds.). Kyiv. Retrieved from: http://napu.com.ua/book/necka-predstavn_derzavy_mod_.pdf [in Ukrainian].
6. Poliak, O. (2008). Monitoring as a tool for quality management of local governments. Democratic governance. *Demokratychnе vriadvannia*, 2. Retrieved from: http://lvivacademy.com/vidavnistvo_1/visnik2/fail/Poljak.pdf [in Ukrainian].
7. Glossary of economic terms. Retrieved from: https://www.vostok.dp.ua/ukr/infa1/glossary/gl_monitoring/ [in Ukrainian].
8. Commercial Procedural Code of Ukraine. (1991, November 06). *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy*, 6, 56 [in Ukrainian].
9. Code of Administrative Procedure of Ukraine. (2005, July 06). *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy*, 35-36, 446 [in Ukrainian].
10. On the organization of prosecutors' activities to represent the interests of the state in court and in the execution of court decisions. (2018). Order of the Prosecutor General of Ukraine №186 from 21st September 2018 r. Retrieved from: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0186900-18> [in Ukrainian].
11. Law of Ukraine On the Prosecutor's Office №1697-VII. (2014, October 10.2014). *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy*, 2-3, 12 [in Ukrainian].
12. Civil Procedure Code of Ukraine. (2004, March 18). *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy*, 40-41, 492 [in

Ukrainian].

13. Shemshuchenko, Yu. S. (2001). Legal encyclopedia: in 6 volumes. Kyiv: Ukrainska entsyklopediia [in Ukrainian].

Стаття надійшла до редакції: 12.06.2020

УДК 342.9: 352 (477)

DOI: 10.36550/2522-9230-2020-1-9-102-105

Оксін Віталій Юрійович,
кандидат юридичних наук
старший науковий співробітник,
Громадська організація
«Академія адміністративно-правових наук»
e-mail: 6222410@ukr.net
<https://orcid.org/0000-0001-6080-7752>

МЕТА ТА ЦІЛІ ПУБЛІЧНОГО АДМІНІСТРУВАННЯ МІСЦЕВОГО РОЗВИТКУ В УКРАЇНІ

Стаття присвячена формуванню визначення та розкриттю розуміння мети та цілей публічного адміністрування місцевого розвитку в Україні. Автор переконаний, що для публічного адміністрування місцевого розвитку в Україні правильне визначення його мети має неабияке значення, адже, по-перше – це можливість передбачити майбутні наслідки конкретної владно-реалізаційної дії (як позитивної, так і негативної), по-друге – це окреслює межі уявлення про необхідний інструментарій діяльності уповноважених суб'єктів, реалізація якого забезпечує досягнення запланованих результатів. У ході дослідження виявлено, що мета та цілі публічного адміністрування місцевого розвитку в Україні є окремими блоковими елементами структури даного процесу, сукупність яких репрезентує його актуалізацію як необхідного суспільно зумовленого механізму яким здійснюється соціо-економічне, екологічне, духовне, культурне та інше забезпечення регіонів та окремої місцевості публічною адміністрацією та громадянами у тісній співпраці задля досягнення бажаних, запланованих результатів, які вже досить тривалий час мають суспільний виклик до впровадження, однак не реалізовується на практиці, зокрема через те, що на найвищому державному рівні вони або не проголошені взагалі, або ж не мають достатнього підґрунтя для належної реалізації.

Надано авторське визначення аналізованих категорій, а також окреслено вектор напрямку діяльності керівництва держави та публічної адміністрації щодо забезпечення місцевого розвитку в Україні. Місцева влада має ініціювати процес забезпечення потреб своєї громади до вищих органів державної влади, без розподілу повноважень між ними «зверху-донизу». Такий стан речей має бути найближчим часом впроваджений шляхом оптимізації законодавчої бази, де збалансованість місцевих потреб із державними можливостями – основний напрям належного забезпечення інтересів регіону та його жителів.

Ключові слова: збалансований розвиток, місцеве самоврядування, місцевий розвиток, публічне адміністрування, територіальні громади.

Oksin V. PURPOSE AND TASKS OF PUBLIC ADMINISTRATION OF LOCAL DEVELOPMENT IN UKRAINE

The article is devoted to the formulation of the definition and disclosure of understanding of the purpose and objectives of public administration of local development in Ukraine. The author is convinced that for the public administration of local development in Ukraine the correct definition of its purpose is of great importance, because, firstly - it is possible to predict the future consequences of a specific government action (both positive and negative), and secondly - it outlines the limits of necessary tools for activities of authorized entities, the implementation of which ensures the achievement of the planned results. The study revealed that the purpose and objectives of public administration of local development in Ukraine are separate block elements of the structure of this process. Their totality represents its actualization as a necessary socially determined mechanism by which is performing socio-economic, environmental, spiritual, cultural support of regions. These are actions that local public administration and citizens commit in close cooperation to achieve the desired, planned results, which have long been a public challenge to implementation, but not implemented in practice, in particular because at the highest state level they are either not proclaimed at all or not have sufficient basis for proper implementation.

The author's definition of the analyzed categories is given, and also the vector of a direction of activity of public administration concerning maintenance of local development in Ukraine is outlined. Local authorities should initiate the process of meeting the needs of their community to higher state authorities, without the division of powers between them "top-down". This state of affairs should be implemented in the near future by optimizing the legal framework, where the balance of local needs with state capabilities ensuring the interests of the region and its inhabitants.

Key words: balanced development, local development, local self-government, public administration, territorial communities.